

KISAKUUME

Syksy on mitä parhainta aikaa osallistua matkaratsastuskilpailuihin ja kaikki varmaankin innokkaina selaamme kisakalenteria ja merkkaillemme ylös mahdollisia päivämääriä osallistua kinkereihin. Kullakin on omat tavoitteensa ja omat syynsä kisoissa käydä ja ainakin netissä on käyty kiivasta, joskin varsin rakentavaa keskustelua ainakin osallistumismaksuista, sääntörikkomuksista ja vähän muistakin asioista. Mielestäni on hyvä, että asioista keskustellaan ja se taitaa olla nykyaikaa, että keskusteluja käydään virtuaaliympäristössä. En ole suuremmin nettikeskusteluihin osallistunut, mutta onneksi minulla on tämä oma palsta, jossa voin vähän sohaista milloin mihinkin aiheeseen ja ottaa kantaa.

Mitä olen viimevuosina kisoissa keikkunut, niin huomio on väistämättä kiinnittynyt siihen, että samat naamat kilpailuja aina järjestävät ja varsin pienellä porukalla niitä tehdään. Silmään on pistänyt myös se, että kun pienellä porukalla ja täysin talkoohengessä hommia pauskitaan, niin siinä saattaa sitten pinnakin vään kiristyä ja aistittavissa on, että moni niistä työmyyristä, jotka ovat pitkään yksinään pusikoissa rämpineet reittejä suunnittelemassa ja merkkäämassa ja kyselleet maanomistajilta lupia ja kerjänneet palkintoja, alkavat olla aika poikki. Meillä kotonakin välillä käydään keskustelua siitä, että mennäänkö vaikkapa mummon 90-vuotis synttäreille, vai lähdetäänkö merkkäämaan kisareittejä. Itselleni vastaus on varsin selvä: harrastus ei aja ikinä perhe-elämän tai oikeastaan muunkaan elämän edelle, vaan on se paljon puhuttu suola, joka keventää arkea. Ja koen, että näin sen pitää ollakin.

Näin ulkopuolisen tarkkailijan silmin (en ole siis minkään matkaratsastusseuran jäsen, vaan SuoRalainen) tutkailtuna on aivan selvä, että jos kilpailujen järjestämiseen ei saada uusia aktiivisia tekijöitä, niin kisoja ei pian enää järjestetä. Niille kouralliselle ihmisille, jotka nyt kisoja järjestävät, työtaakka on aivan kohtuuton. Moni muukin on tämän varmasti pistänyt merkille. Enkä nyt tosiaankaan puhu omasta puolestani, sillä jos aurinkoisen päivän keikun lehmiaan portinvartijana kakrujeni ja piskini kanssa, niin se menee ihan leppoisona vaihteluna, mutta en sitäkään kuitenkaan ihan kamalan usein ole halukas tekemään, sillä vapaa-aika on kaiketi näinä päivinä jokaiselle kullaan arvoista ja vaihtoehtoja on miljoonia, miten vapaa-aikansa viettää.

Harrastuksesta ei pitäisi tulla kenellekään taakkaa tai rasiitetta. Jos harrastus muuttuu työksi, niin aika nopeasti se alkaa maistua puulle ja sitä kautta into osallistua talkoomielessä yleensäkin mihinkään laskee melkoisesti. Ja jos harrastus muuttuu työksi ja siihen liittyy paljon erilaisia velvoitteita, niin siitä pitäisi sitten myös saada palkkaa. Kuka sitä nyt ilmaiseksi työtä tekee. Ilmeisesti olemme menossa kohti sellaisia aikoja, että kukaan ei tee ilmaiseksi, tai kahvipalkalla, enää mitään, vaan kaikesta pitää saada jonkinmoinen korvaus. Sitä en osaa sanoa, onko suuntaus hyvä vai paha, mutta selvältä tämä kuitenkin vaikuttaa. Korvaus voi toki olla myös hyvä mieli, mutta valitettavasti aina ei palkkioksi tule sitäkään. Hyvä olisi varmaan kaikkien muistaa, että harrastusta tämä meille kaikille on. Vähän haluaisin tätä muistutella silloinkin, kun kiivaasti huudellaan lähtölistojen ja tulosliuskien perään. Nekin ilmestyvät talkoovoimin ja vapaa-ajalla ja joskus sitä vaan saattaa olla jotain muutakin tekemistä. Eikös meillä kaikilla ole?

Tässä vähän yritän siis heittää ilmoille sellaista haastetta, että kaikki, jotka tätä tiedotelehteä lukevat, voisivat vaikka uudenvuoden lupauksena, tai miksei jo aikaisemminkin, päättää osallistua ainakin yksien matkaratsastuskilpailujen järjestelytehtäviin. Vaikka laji on vielä pieni ja tuntematon, niin meitä harrastajia on kuitenkin aika paljon ja jos ihan oikeasti alamme puhaltaa yhteiseen hiileen, niin varmasti saamme ensinnäkin tehtyä lajia tunnetummaksi ja haalittua mukaan uusia harrastajia, ja toiseksi, saamme porukalla järjestettyä vuoden mittaan paljon kilpailuja uusissa maastoissa ja uusin voimin ja siten, että kukaan ei joudu puurtamamaan yksinään. Jokaiselle löytyy varmaan kisoissa omien resurssien mukainen homma (niin kuin minullekin olla portinvartijana). Reittien merkkäminen esimerkiksi on aika pieni homma, jos reittejä on merkkäämassa 10 henkeä, mutta kun sitä tekee kaksi ihmistä, niin homma menee yötyöksi.

Eli, jotta lajimme pysyy elinvoimaisena, niin kun tutkailemme kisakalenteria ja mietimme, että mihin kisoihin osallistumme, niin miettikäämme myös valmiiksi ne kisat, joiden järjestämiseen osallistumme. Tapaamisiin siis kisatantereilla.